

Escolma de textos

ANTONIO NORIEGA VARELA

Texto 1

Do ermo

LABERQUIÑA...

Laberquiña, que te axotas
das degaradas gueivotas
oíndo o salvaxe berro,
musa, que a mariña extrañas,
olla as azules montañas
¡desde as praias do desterro!

Esquencen o mar, lembra o gado
miúdo, i o regalado
vivir, ¡as tumbadas festas!,
i as cantigas dos pastores,
que fan grinalda coas frores
amareliñas das xestas.

Texto 2

Do ermo

A BRÉTEMA

A brétema, ¿ti sabes?, é ceguiña:
os piñeirales pouco a pouco explora,
i anda sempre descalza, e si se espiña
sangrar, non sangra; pero chorar, chora...

Chora copiosamente a pobresíñal
como chorou Xesús, cal chora a aurora,
i en maus do sol é cada lagrimiña
derramada, unha estrela brilladora...

Lagrimiñas preciosas!, recollelas
mil veces se me ocorre, pra con elas
facer... (si xa non soño, ¿que eu faría?)

¿Unha sarta me pides? Lograréina.
¡Como un rei quixera pra unha reina!
comio nunca se veu na xoiería.

Texto 3

Do ermo

UNHA BREVE PUCHARQUIÑA

É unha breve pucharquiña
sobre un enorme penedo.

Sin fatuidade urbana,
míranse naquel espello
as froriñas dun carpazo,
a ramaxe dun esvedro,
linda pastora de Anaigo,
i as estreliñas do ceio.

É unha breve pucharquiña
sobre un enorme penedo.

Texto 4

Do ermo

TODA HUMILDE BELLEZA

Pra dona Purificación de Cora Sabater.

Vago xirón de brétema, atavío
soberbio de hirta xesta, reidora,
fulgurante doña de rocío
(pazo do sol e lágrima da aurora);

raiola de lunar que bica o río,
flor mareliña que entre espiñas chora,
ou das redes da graña un tenue fio,
toda humilde beleza me namora.

É un vermiño de luz o amigo caro
do meu nume saudoso... Antes reparo
na nudez adorable dunha estrela

que nas rosas dos vales, que sorrien,
que nos mantos dos pinos que se engríen,
que nas blondas do mar, que se rebela.

RAMÓN CABANILLAS

Texto 5

No desterro

A PRINCESA ROIBA...

Reza un merlo no souto
frido de cereixos
relixioso ofertorio
duns místicos amores.
Pasa un vento de bicos
que vai buscando beixos,
como enxame de abellas
que vai buscando froes.

Fío a fio debulla
súa madeixa a fonte
barbullando chorosa
o verso lexendario
do Paxe de Castelo
aforcado na Ponte
e da Reina encantada
no Pazo solitario.

Nas follas dos salgueiros
pelexas e cholidos.
Un trasno luxurioso
estala en gargalladas
ollando, sobre o espello
das augas, os despidos
corpos, cristal e neve,
dun fato de driadas.

Nos cálices das rosas
hai comunión de orballo.
Mentras no rexio alcázar
xunta ó baleiro trono
por ela espera a corte,
á sombra dun carballo
texe a princesa roiba
un encaixe de Ensono.

Texto 6

No desterro

SAVONAROLA

Na praza que o *Palazzo Vecchio* cerra,
ante a forza do frade frorentino,
cambeado o pobo do Duomo, indino
seus fanatismos embruxado berra.

Esquencendo o saqueo de Volterra,
na fogueira que encende Ramolino
ó arrojar o cadavre, é asasino
das libertades da súa propia terra.

O Cristo da Edá Media foi queimado.
A negra intransixencia do Papado
as súas cinzas sobre o Arno aventa.

Mais quedounos altísimo tesouro
nesta frase en que o espírito seu alenta:
«Cálices de madeira e Bispos de ouro».

Texto 7

No desterro

No máis fondo, no máis fondo
lévote dentro de min:
Entrache un día xogando,
por sempre quedache alí.

Xa o sabes. ¡Crava o puñal
sin ter compasión de min,
pero non o enterres moito
porque te podes ferir!

Texto 8

Vento mareiro

POMBAS FERIDAS

XI

A roseira do recordo
ten as rosíñas a centos;
ni-as pode queimar o sol
ni-as pode arrincar o vento:
florece cando se quere
e dalle o delor recendo.